

Spet bo nad tabo razprto nebo,
za okni – temni oblaki od juga,
pol veka do zvestega druga,
do drugih – sežeš z roko.

* * *

Vse se je že zgodilo na zemlji
in danes ne bo nič svetleje.
Neusmiljeni veter, le jemlji
ovenele liste z veje.

Maja LILIT
Nikulina

– Zakaj jočeš, Adam?
Zakaj vso noč kričiš, vzdihuješ?
Mar ni obilja v tvojem domu?
Mar niso čedne tvoje žene?
Zakaj bežiš kot zver
po pozabljenih sledovih?
Zakaj tako grdo praznuješ
moje prilive in moje odlive?

– Odidi od mene,
pusti mojo dušo,
ne glej me tako,
nikar me ne glej –
ne glej me kot svojo usodo,
ne odganjaj me kot gorje in mržnjo,
dovoli mi, gospodarju,
požeti svojo ubogo njivo.

– Kaj ti veš, Adam,
kako se boš oddolžil tem, ki so šli,
s svojo nezvesto besedo,
s tolažbo zakonske postelje,
če te jaz obdajam
kot zemlja in voda
in žalujem kot kukavica
ob tvoji topli zibeli?

– Napolnila boš moj dom,
a jaz odidem in si postavim novega,
vrata zaprem.

Preklesel te bom in pustil,
 odidem od tebe
 in pridem nazaj, ko postanem prst
 in zrasem kot trava
 skozi tvoje usmiljeno ilo.

Boris
 Marjev

BRADA

Po mestu nosim jo,
 svojo skuštrano brado –
 rdečo, bodečo ...

Kritizirajo?

Nič za to!

O ti brada, brada,
 oko neumno te prebada:

Prosim, v dvajsetem atomskem,
 pa ataman Platonov?!

Grobo je stoletje brad,
 na dan po sto uradnikov:

ta – obrit,

a ta – ostrižen.

Verjemi mi

– in bodi zdrav!

Jaz grem, pomlad v očeh,
 bradat dekleta spravljam v smeh.

A počasi, kot ubiti

izginjajo obriti!

Čedalje manj se govori,

čedalje lepša se jim brada zdi ...

Navadili so se?

Navadili so se!

Zdaj pravijo:

Lepo, lepo!

Ah, to je ta, iskana,

davna, od boga nam dana ...

A jaz imam pod brado

kot Kastro lice mlado!

Pa tudi moja pesem

ni o bradi – kaj bi z njo,

če misliti ne znaš z glavo!